

Jeg er en Tilhænger af Kvindesagen og søger selv som Kvinde i mit Liv at praktisere særlig én af dens Ideer. Ingen kan inderligere end jeg ønske Kvindesagen Fremgang, den inderste Kærne i den gjort til Virkelighed, den nemlig, at Kvinderne udvikles til selvstændigt tænkende og selvstændigt værende Mennesker under gunstige Livsvilkaar jævnsides Mændene. Netop derfor har det bedrøvet mig at se, at Kvinderne ofte selv tager saa unaturligt paa denne for os alle saa vigtige Sag. I den ofte unaturlige Maade at tage Sagen paa tror jeg nemlig, vi maa søge en af de vigtigste Grunde til Modstanden mod Sagen. Lad mig straks »tage Tyren ved Hornene« og vise, hvori det unaturlige efter min Mening bestaar.

Det er i dette, at man glemmer, at, som der af Naturen er sat Love for Livet i sin Helhed, er der det ogsaa for det individuelle Liv, Love, som det straffer sig ikke at respektere. I dette særlige Tilfælde er det denne Naturens Lov, at Manden i sin Egenskab af Mand er en Individualitet for sig, som Kvinden i Følge det, at hun er Kvinde, er én for sig, man altfor lidt tager Hensyn til. Man har for ofte og for stærkt hævdet, at Kontrastforholdet mellem Mand og Kvinde langt fra er saa stort, som det almindeligvis opfattes. Man siger som saa: »Fra Begyndelsen var Mand og Kvinde saa omtrent lige, baade hvad aandelige og legemlige Evner angik, men Livet, hvori Manden brutalt har taget Overherredømmet for sig og underkuet Kvinden, har ført til det Kontrastforhold, som nu er til Stede«. Ja, det være langt fra mig at underkende Livsvilkaarenes væsensomdannende Magt; ogsaa jeg tror, at Kvinderne ved deres tilsidesatte Stilling har tabt baade i legemlig og aandelig Habitus. Men jeg tror ligesaa sikkert, at de forskellige Livsvilkaar, selv om de har Aartusinder paa Bagen, kun tildels kan virke væsensomdannede. Fra Naturens Haand er der sat den Væsensforskel, som Livsvilkaarene nok kan ændre og har ændret noget, men som i sin Grund altid vil bestaa. Et Sandsynlighedsbevis herfor kan man hente fra Dyreriget. Hvad enten man søger til tamme eller vilde Dyr, vil man der overalt finde en udpræget Væsensforskel mellem Kønnene. Ser man paa det fysiske Forhold, springer det f. Eks. straks i Øjnene, at Hannen med Hensyn til Kraft er den bedst